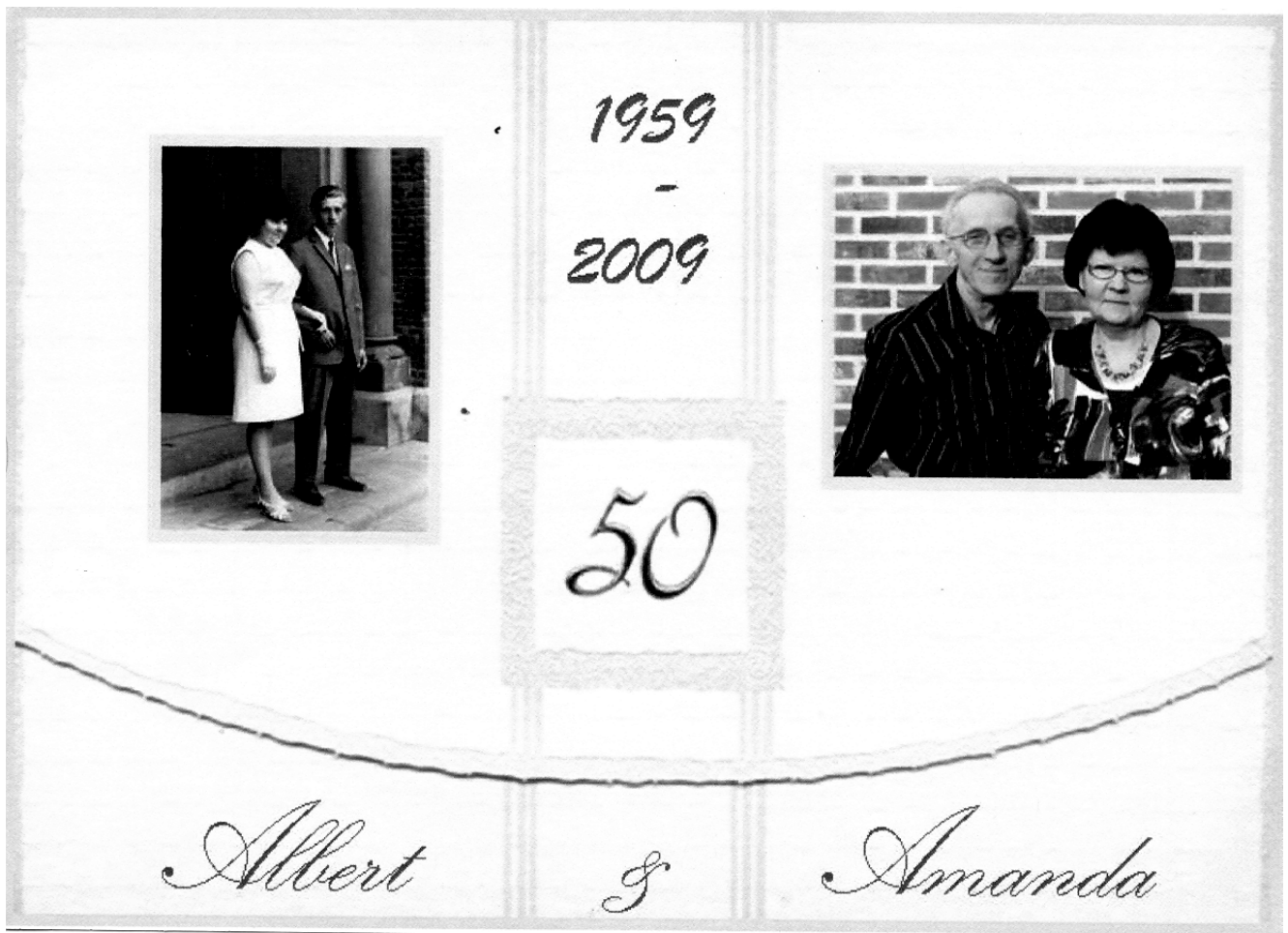

*Amanda Perreman
Albert Vrancken*

Martelarenstraat 107

Welle

Amanda is afkomstig uit Welle, een dorp van ongeveer 10 000 inwoners in Oost-Vlaanderen. Sinds 1977 is het een fusiegemeente van Denderleeuw.

Hoewel ze in 1937 in Denderleeuw geboren is, heeft ze haar hele jeugd in Welle doorgebracht.

Haar vader was metselaar bij een aannemer. Hun gezin telde drie dochters, die nu toevallig allen in Mol wonen.

Amanda liep er school bij de nonnetjes. Als ze veertien was, ging ze werken in een fabriek van nylonkousen in haar dorp. De kousen werden op een glazen vorm getrokken en de meisjes moesten ze controleren naar een gevallen steek of een 'rits'.

Toen Amanda 17 was, werd ze zwaar ziek en de dokter stuurde haar naar het sanatorium in Mariakerke aan Zee.

Haar moeder zocht de genezing en het heil van Amanda in het gebed. Hoeveel novenen ze gebeden heeft tot de heilige Renilde van een naburig dorp, is dan ook niet te tellen.

Lummen

Albert is in 1940 geboren. Op zijn identiteitskaart staat als geboorteplaats Kuringen, maar hij heeft zijn jeugd in Lummen versleten. Ze waren thuis met negen kinderen en zijn vader werkte in de koolmijn van Houthalen.

We kennen de naam Lummen vooral door zijn Klaverblad (E 313 – E 314), dat per dag meer dan 100 000 voertuigen moet verwerken.

Men is er nu volop aan het werken om van het rondpunt een echte verkeerswisselaar te maken. De maquette toont de wirwar van de wegen.

Albert liep school in de gemeentelijke jongensschool van Lummen en zoals de meeste kinderen van toen, ging hij op zijn veertiende werken. Eerst kwam hij terecht als hulpje bij een groenteboer, die met zijn bestelwagen naar de klanten reed. Albert verdiende er 250 fr. per week.

Maar de bazin van de brouwerij Wellens in Lummen vroeg of hij niet bij hen kwam werken, hij zou er heel wat meer verdienen. Het klopte ook nog, want hij kreeg er 10 fr. per uur.

Toen Albert 16 was, sloeg het noodlot toe. Zijn gezondheid was niet goed en op aanraden van de huisarts stuurden zijn ouders hem naar Mariakerke bij Oostende.

Mariakerke

Het sanatorium St. Vincent de Paul lag tussen de zeedijk en de duinen te Mariakerke (Oostende). Het heeft bestaan in de periode van 1945 tot 2007.

Het gebouw telde vijf verdiepingen. Op de beneden verdieping verbleven de allerkleinsten vanaf negen maanden. De tweede verdieping was toegewezen aan de meisjes en jongens onder de zestien jaar. Verdieping drie was voor de vrouwen, verdieping vier voor de mannen en verdieping vijf was de verblijfplaats van de kloosterzusters.

Zo verbleef Amanda op verdieping drie en Albert op vier. Elke ziekenkamer had zes bedden en daardoor was het, ondanks hun ziekte, toch erg gezellig op de kamer.

Albert en zijn kamergenoten speelden bijna de hele dag kleurenwhist, vooral een Limburgs kaartspel. Amanda haakte wat, maar zij maakte vooral juwelendozen van een

schoenendoos die ze beplakte met fluwelen stof en schelpen, en daarna werden ze verniste. Ze las ook veel.

Wie goed ter been was, mocht wel ergens wat gaan helpen, zoals de gebruikte injectienaalden afkoken, het gewassen verband oprollen en zo meer.

Elke middag van 1 uur tot 2 uur kreeg iedereen buiten op het balkon platte rust toegeschreven, zowel in de winter als in de zomer.

Ook mochten ze een uur per dag samen gaan wandelen in de duinen of op het strand. Zo leerden Amanda en Albert mekaar kennen. Zonder dat men het zag, liepen ze dan wel eens ongemerkt hand in hand langs elkaar. Maar eens werden ze toch betrapt door de begeleidende nonnen en toen was er grote heisa. Amanda moest meteen naar de gynaecoloog om te laten vaststellen dat ze nog maagd was. Als straf mochten ze daarbij niet meer samen op hetzelfde uur buiten gaan wandelen. Als de ene buiten was, moest de andere binnen blijven.

Als de kloosterzusters om drie uur in de namiddag hun gebedsdienst hadden, liet Albert vanuit het toiletraampje een touwtje met een brief voor Amanda naar beneden. Amanda opende dan het raampje van het toilet vlak eronder en knoopte de brief van Albert los. Op hetzelfde ogenblik hing ze haar brief aan het touwtje dat Albert dan naar omhoog trok. Ja, liefde kende toen ook al geen grenzen.

Tijdens hun verblijf in het sanatorium, mochten de zieken niet naar huis. Pas als ze genezen waren verklaard, mocht men de instelling verlaten.

In Mariakerke heeft Amanda vier zware operaties ondergaan en de noodzakelijke vijfde durfden de dokters niet meer uitvoeren. Maar op een morgen ging ze douchen en ineens viel het buisje op de grond dat in haar rechterzijde stak. Tot haar grote verbazing zag ze dat de open wonde in de lende bijna

dichtgegroeid was. Het leek voor de dokters onwaarschijnlijk en ze namen zelfs het woord 'mirakel' in de mond.

Amanda belde naar huis en vertelde van haar wonderbare genezing. Haar moeder begon te snikken en Amanda hoorde in haar stem dat ze dankbaar was dat al haar gebeden eindelijk waren verhoord.

9 mei 1959

Amanda werd genezen verklaard en mocht na drie jaar weer naar huis. Ze was ondertussen 21 jaar geworden.

Enkele maanden later ging ze met vakantie bij de ouders van Albert in Lummen, die nog steeds in Mariakerke verbleef.

Op haar aandringen en op eigen verantwoordelijkheid mocht Albert ook het sanatorium verlaten.

Toen duurde het niet lang meer eer ze trouwden, op 9 mei 1959.

Ze kregen vier kinderen: Rosette, Marina, Peter en Patrick

Ondertussen is hun familie al uitgegroeid met zes kleinkinderen:

Lesly,
Nick,
Kimberlij,
Melissa,
Jessy
en Sofie.

En hun drie
achterkleinkinderen zijn
natuurlijk hun jongste
oogappels: Yana, Yuna
en Yago.

Mol

Nadat Amanda en Albert getrouwd waren, gingen ze in 1960 in Schallenbroek in Lummen wonen. Albert werd magazijnier in een metaalfabriek in Brussel waar men hoogspanningspalen vervaardigde.

De jongste zuster van Amanda woonde in de Tuinwijk te Mol en haar man werkte bij stukadoorbedrijf Joos-Weylandts te Rosselaar. Hij overtuigde Albert om er ook te komen werken en in 1966 verhuisden ze naar Heidehuizen.

In 1977 kochten ze de woning in de Martelarenstraat. Maar in dat jaar namen ze het café 'De Grote Pint' over, dat naast café De Valk in de Corbiestraat gelegen was. Het werd een echt stamcafé. Ze taptten gemiddeld 14 grote vaten bier per week naast de bakken en frisdranken.

In 1985 stopten ze ermee wegens gezondheidsredenen en ze trokken naar hun woning in de Martelarenstraat.

Albert was een fervente duivenmelker en speelde bij de bond De Vlugge Vlieger van Millegem, waar hij nog geregeld gaat helpen. Nu heeft hij nog een hok duiven voor zijn plezier en in de andere hokken houdt hij zangvogels.

Amanda heeft in de woonkamer op een kast een klein altaartje gemaakt met de foto's van haar twee favoriete zangers: Will Tura en Bandit, die ook op haar huwelijksfeest zal optreden.

Sinds enkele jaren is Amanda een van de vele vrijwilligers van de wijkwerking. Ze bezorgt de tachtigplussers van de Martelarenstraat hun verjaardagcadeautje.

De Dominicuskapel van de Martelarenstraat

Recht tegenover hun woning staat aan de andere kant van de weg het Muneskapelletje. Hoe oud de kapel juist is, weten we

niet, maar ze was op de Oostenrijkse Ferrariskaart van 1775 al getekend. Sindsdien heeft de kapel een buurvrouw gehad die ze onderhield.

Van 1980 tot 200 was dat Alouisa Schroyen en in 2002 was het haar zuster Melanie die in de Hoogstraat woonde. Maar sinds 2005 heeft Amanda de taak overgenomen.

Ze steekt elke dag, omstreeks vijf uur, een kaarsje aan die dan tot de volgende morgen brandt.

In de meimaand wordt er tijdens de weekdays elke avond een rozenhoedje gebeden – ook aan het kapelletje van de Borgerhoutsendijk.

Het is Corry Van Loon die voorbidt. Amanda en Corry houden de kapel in orde en

ze poetsen het geregeld op, want het stof en de bladeren hebben er vrije toegang.

Corry zorgt elk jaar voor een fijne altaardoek. Ze heeft ook een Onze-Lieve-Vrouwebeeld van Amanda, dat zeker honderd jaar oud is, heel mooi opgeknapt. Voor de meimaand begint, krijgt het Muneskapelletje een jaarlijkse grote schoonmaakbeurt. Maar ze hopen al drie jaar dat de gemeente de buitenkant eens komt opschilderen, maar met die vraag blijft het er voorlopig bij. Ze hebben ook een cd van Luc Van Meeuwen gekocht met mooie Marialiederen voor het rozenhoedje. Afhankelijk van het weer komen er toch een tiental personen opdagen.

De
Mariavereerders
van het
Muneskapelletje:
Amanda, Melanie
en Corry.

Op zaterdag 9 mei 2009 vieren Amanda en Albert hun gouden bruiloft. Met veel geluk moeten we er meteen bijzeggen, want een goede maand geleden was Amanda bewusteloos gevallen en achteraf zei de dokter: "Amanda, dat was er dicht bij, want klontjes bloed zaten in de aders naar de hersenen." Gelukkig heeft ze alles zonder kleerscheuren verwerkt.

De wijk wenst Amanda en Albert proficiat met hun gouden bruiloft, een aangename feestdag en natuurlijk een goede gezondheid.